

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića
18

Poslovni broj: P-404/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji toga suda Jasni Vehtersbah-Stojan, u pravnoj stvari tužitelja Nevena Faića, OIB: 82584567287, iz Čakovca, Ulica bana Josipa Jelačića 1, zastupan po punomoćniku Danijelu Trubiću, odvjetniku iz Varaždina protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupan po punomoćnicima iz OD Čurković i Šanjug d.o.o., odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i dovršene glavne rasprave dana 24. ožujka 2026., u nazočnosti tužitelja uz punomoćnika, dana 4. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e:

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz članka 5. stavak 2. Ugovora o kreditu broj 146-103/2008 sklopljenog dana 10. ožujka 2008. između HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. Zagreb kao prednika tuženika ADDIKO BANK d.d. Zagreb OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 i tužitelja NEVENA FAIĆA OIB: 82584567287 iz Čakovca, Ulica bana Josipa Jelačića 1, koji Ugovor je dana 10. ožujka 2008. solemniziran kod javne bilježnice Jasenke Crnčec iz Čakovca pod brojem OV-4892/08, u dijelu koji glasi: Članak 5. Troškovi

„Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,5 % (jedancijelihpet posto) od iznosa kredita.”

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 da tužitelju NEVENU FAIĆU OIB: 82584567287 iz Čakovca, Ulica bana Josipa Jelačića 1, isplati iznos od 840,48 EUR (slovima: osamstotinačetdeseteura i četrdesetosamcenti) s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na predmetni iznos od 15. ožujka 2008. pa do isplate i to do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, te od 1. siječnja 2025. do isplate po stopi zatezne kamate određene uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. Zagreb OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6 da tužitelju NEVENU FAIĆU OIB: 82584567287 iz Čakovca, Ulica bana Josipa Jelačića 1, nadoknadi nastali parnični trošak u iznosu od 809,73 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana donošenja presude pa do isplate po stopi zatezne kamate određene uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi da je s pravnim prednikom tuženika HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. Zagreb dana 10. ožujka 2008. sklopio Ugovor o kreditu br. 146-103/2008 (u daljnjem tekstu: Ugovor) kojim je tuženik tužitelju stavio na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 91.400,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važećem na dan korištenja kredita. U konkretnom slučaju radilo se o stambenom potrošačkom kreditu u svrhu kupnje stana, a ugovorne strane su dana 25. 2. 2016. sklopile i Aneks predmetnom Ugovoru o kreditu. Dana 14. ožujka 2008. tuženik je tužitelju prilikom isplate naznačenog kredita obračunao i naplatio naknadu na ime troškova obrade kreditnog zahtjeva u visini 1,50 % od iznosa kredita, tzv. ulaznu naknadu u jednokratnom iznosu od 6.332,65 kn, dakle 840,48 EUR. S obzirom da je tuženik ADDIKO BANK d.d. Zagreb pravni slijednik društva HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d. Zagreb, to je tuženik pasivno legitimirana stranka u ovom postupku. U nastavku teksta tužbe, preglednosti radi, izraz tuženik koristi se zajednički za tuženika i prednika tuženika.

1.1. Tužitelj ujedno ističe kako je kod Naslovnog suda u predmetu poslovnog broja P-228/2019 temeljem istog ugovora o kreditu iz točke 3. tužbe i između istih parničnih stranaka već vođen postupak radi isplate previše plaćenih iznosa s osnova promjene kamatne stope i promjene tečaja CHF, u kojem je pravomoćnom presudom poslovnog broja P-228/2019-30 od 11.11.2020., koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-4025/2022 dana 8.4.2025., naznačeni sud meritorno riješio spor u korist tužitelja.

1.2. Odredbom članka 5. st. 2. Ugovora o kreditu određeno je da se prije isplate kredita tužitelju od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade od 1,5 % od iznosa kredita. Radi se o tipskoj odredbi koju je tuženik prethodno formulirao i unio u

tekst ugovora, a o kojoj tužitelj nije mogao pregovarati. Predmetnom odredbom nije određena svrha naknade, koje troškove ona obuhvaća, niti ista ima podlogu u eventualnim stvarnim troškovima tuženika povezanim sa sastavljanjem ugovora o kreditu s obzirom da je određena u postotnom iznosu od iznosa kredita. Stoga se radi o odredbi koja je očito prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, posebice imajući u vidu da je predmetna naknada iznosila 1,5 % od iznosa kredita, tako da je u konkretnom slučaju tužitelj na ime tzv. ulazne naknade platio tuženiku iznos od čak 6.332,65 kn, odnosno 840,48 EUR, što je u tom trenutku predstavljalo iznos veći od dva anuiteta kredita.

1.3. Tužitelj nadalje ističe kako se radi i o odredbi koja se temeljem čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 s izmjenama i dopunama) smatra nepoštenom i protivnom načelu savjesnosti i poštenja u obveznim odnosima, pa je shodno tome odredba članka 5. st. 2. Ugovora o kreditu temeljem odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima ništava. Kako su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa stranke dužne pridržavati načela savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 5/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, dalje: ZOO), te kako pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO-a, tužitelj ovdje ukazuje na činjenicu kako u Ugovoru nije jasno i određeno navedena svrha ni struktura naknade, niti je tužitelj o spornoj odredbi mogao pregovarati. Ističe se kako je tuženik kao banka jača ugovorna strana koja je prilikom korištenja kredita s osnova jednokratne naknade naplatila tužitelju čak 1,5 % od iznosa kredita, pa naznačena odredba sadržana u članku 5. st. 2. Ugovora doista uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja i slijedom gore naznačenih odredaba ZZO-a ukazuje se nepoštenom i ništetnom.

1.4. Budući da je sporni iznos od 840,48 EUR na ime obrade zahtjeva i odobravanje kredita tuženik stekao bez valjane pravne osnove, to je kao nepošteni stjecatelj novčanog iznosa kojeg je primio temeljem nepoštene odredbe koju je u svoju korist uvrstio u Ugovor o kreditu, temeljem čl. 323. st. 1. u vezi s čl. 1111. st. 1. ZOO dužan naznačeni iznos vratiti tužitelju i to zajedno sa zateznom kamatom, a sukladno odredbama čl. 1115. ZOO.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužitelja, te osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik ne osporava da su tužitelj i pravni prednik tuženika dana 10.ožujka 2008. sklopili sporni ugovor o kreditu, te navodi da visina i datum naplaćene naknade nije sporan. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, da su odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita bile jasne, lako uočljive i razumljive, te da su prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Tuženik navodi da je u pregovorima sa tužiteljem jasno objasnio sve značajke ugovora o promjenjivosti kamatne stope, valutnoj klauzuli, te o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita. Isto je tužitelj prihvatio po vlastitom izboru, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika, vrste ugovora o kreditu, bilo u kunama, bilo u EUR-ima, bilo s fiksnom kamatnom stopom ili promjenjivom. Tuženik ističe da je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako

uočljiva i razumljiva. Navodi da je prema pozitivnim zakonskim propisima bilo dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita. Tuženik navodi da on kao kreditor nije ovlašten samostalno određivati sastojke ugovora već je vezan pozitivnih zakonskim propisima i voljom korisnika kredita, pa se prilikom sklapanja ugovora pregovaralo o sadržaju istog i korisniku kredita stavljeni su na uvid svi podatci i uvjeti kreditiranja u jasno i uočljivom tekstu. Stoga smatra da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, te da je o istoj informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i to u točno određenom iznosu. Tuženik ističe da prigovara da bi tužitelj imao status potrošača dok to isti ne dokaže. U konkretnom slučaju došlo je do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti, te je u primjeni čl.326.st.2. ZOO uslijed čega se ništetnost više ne može isticati. Tuženik osporava tijek zatraženih kamata. Predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u predmetni ugovor o kreditu uz solemnizaciju istog (list 6-12 spisa), otplatni plan za kredit (list 14-17 spisa), Aneks uz predmetni ugovor o kreditu (list 18-22 spisa), specifikaciju isplate kredita (list 24 spisa), pregled prometa za klijenta (list 25-33 spisa), sudsku praksu (list 34-64 spisa), odgovor na tužbu (list 68-138 spisa), podnesak tužitelja od 22.12.2025. (list 141-143 spisa), podnesak tuženika od 13.2.2026. (list 144-145 spisa), te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja.

4. Tužitelj je izjavio da se za predmetni kredit raspitivao u više banaka. Banka tuženika bila mu je najpovoljnija s obzirom na visinu kredita, a i sve drugo. Djelatniku tuženika kazao je da treba stambeni kredit i iznos kredita naveo je u EUR-ima. U to vrijeme nije bilo moguće uzimati kunske kredite. Djelatnik banke kao najpovoljniji ponudio je kredit u CHF , time da ga nije upozorio na nikakve rizike vezane uz valutu CHF. Nije spominjao termin valute utočišta, pa ni sada ne zna što to znači. Radilo se o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom, a čini mu se da nisu postojali krediti s fiksnom kamatom. Prilikom razgovora o kreditu djelatnik banke nije ga upozorio da treba bilo što platiti vezano uz obradu kredita. Kada je došao sklopiti Ugovor o kreditu orijentirao se prvenstveno na iznos kredita i rate koje treba plaćati. Smatra da je ugovor o kreditu bio napisan sa stručnim frazama i izrazima koji laiku ne mogu biti jasni. Misli da nije uočio odredbu kojom je određeno da mora platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Navedena naknada bila je skinuta s iznosa kredita koji je dobio, a on je smatrao da je to sastavni dio kredita radi čega nije išao pitati u banku koji je razlog skidanja predmetnog iznosa. Prije toga nikad nije uzimao neki drugi kredit. U vrijeme uzimanja kredita bio je prodavač. Vezano uz predmetni kredit već je podnio tužbu u odnosu na ništetnost odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, te su mu tužbeni zahtjevi usvojeni, presuda je pravomoćna, i presuđeni iznos mu je isplaćen. Nije mogao pregovarati niti o jednoj odredbi ugovora, mislio je da to nije moguće, ugovor o kreditu već je bio sastavljen i on nije mogao ništa unositi u isti, već ga je samo morao potpisati.

5. Analizom izvedenih dokaza u smislu odredbe čl.8. ZPP-a kao i rezultata cjelokupnog raspravljanja ovaj sud nalazi da je specificiran tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

6. U čl.2.st.1. ZPP-a određeno je da u parničnom postupku sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku. Odredbom čl. 7. ZPP-a određeno je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju, a u čl.219. ZPP-a određeno je da je u parnici svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. U čl.221.a. ZPP-a određeno je da ako sud na temelju izvedenih dokaza (čl.8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu o postojanju te činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

7. Između stranaka činjenično nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o kreditu broj 9013767969 od 13.6.2008. koji je dana 18.6.2008. solemniziran kod javnog bilježnika Ivana Marodi iz Čakovca.

8. Prema odredbi čl.502.c. ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl.502.a. st.1. ZPP-a, da su određenim postupanjem uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Samo u ovakvim parnicama, riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, naravno u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni kao što je to u konkretnom slučaju. Ovaj sud je u ovom parničnom postupku s obzirom na navode iznijete u tužbi i s obzirom da se tužitelj poziva na pravna utvrđenja iz gore naznačenih presuda, sukladno čl.502.c. ZPP-a vezan pravnim stajalištima i utvrđenjima iz presuda Vrhovnog suda RH.

9. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07) koji je vrijedio u utuženom periodu ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

11. Odredbom članka 99. ZPP je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

12. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima "(Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15.- dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO propisano kao su se u zasnivanju

obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja.

13. Prema odredbi članka 7. ZOO sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8. ZOO propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

14. Sud je u pojedinačnom postupku u kojem potrošač zahtjeva restituciju zbog nepošteno ugovornih i posljedično ništetnih ugovornih odredbi dužan utvrđivati pretpostavke nepoštenosti tih ugovornih odredbi. U ovom postupku tužena nije predložila dokaz na okolnost da je u postupku sklapanja ugovora o kreditu dala tužitelju odgovarajuće obavijesti o sadržaju sporne odredbe, na način da bi predložila saslušanje djelatnika banke s kojim je tužitelj razgovarao o predmetnom kreditu.

15. Ovaj sud smatra da je okolnost da tužitelju banka nije prezentirala o kakvim se točno troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, okolnost da se radi o tipskom ugovoru, te da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo sveukupno očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je takva ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 96.st.1. i čl. 102.st.1. ZZP/07. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl.100 ZZP/07 (prema kojoj ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka ugovor mora biti u pisanom obliku njegove odredbe moraju biti napisane jasno, lako razumljive i moraju biti lako uočljive) podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze. To nužno ne znači da u Ugovoru o kreditu treba specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade, za obradu i odobravanje kredita. Tužiteljica nije informirana od strane djelatnika tuženika o obvezi plaćanja predmetne naknade, s obzirom da nije niti razgovarala sa djelatnikom banke već je sve razgovore glede predmetnog kredita vodila s prodavačem vozila u Auto kući Knez, te je u auto kući sređena sva potrebna dokumentacija, te ona pretpostavlja da je Ugovor o kreditu sastavljen od strane auto kuće i banke. Dakle, iz iskaza tužiteljice proizlazi da ona nije niti mogla o predmetnom kreditu i odredbama istog pregovarati s tuženikom s obzirom da je sve razgovore glede predmetnog kredita vodila samo s prodavačem vozila.

16. Kod ocjene postupanja suprotno Načelu savjesnosti i poštenja ovaj sud smatra da je potrebno ocijeniti da li je tuženiku bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatili takvu odredbu i tijekom pojedinačnih pregovora, odnosno da li je banka uzela u obzir zakonite interese potrošača, pa je sukladno tome mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na takvu ugovornu odredbu. Kako se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i o spornoj odluci se nije pojedinačno pregovaralo može se zaključiti da banka o zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.

17. Da li se predmetnom spornom ugovornom odredbom uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu potrošača ocjenjuje se ne samo ocjenom iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobrenje kredita, već ocjenom da li bi neprihvatanjem takve odredbe od strane potrošača on

bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge obveze ili naknade). Iz iskaza tužitelja proizlazi da bez predmetne naknade nije bilo moguće sklopiti ugovor, dok je iz odgovora na tužbu tuženika razvidno da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva ugovoreni uvjet davanja kredita.

18. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. iz koje proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i u odnosu na tuženika gdje je utvrđeno da je u razdoblju od 1.6.2004. godine do 31.12.2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora pravni prednike tuženika kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je tužena time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03 u razdoblju od 1.9.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

19. Člankom 118. Zakona o zaštiti potrošača/14 propisan je obvezujući učinak te presude za sudove u postupcima koje pojedinačno pokrene potrošač, a spomenuti Zakon u čl. 3. navodi da isti zakon između ostalog sadrži odredbe koje su u skladu s aktom Europske unije, Direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. godine, o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima koji se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama).

20. Prema čl. 146. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14 i 110/15 je određeno da će se postupci pokrenuti do dana stupanja na snagu tog Zakona dovršiti prema odredbama ranijih Zakona o zaštiti potrošača, dakle postupci pokrenuti nakon stupanja na snagu toga Zakona o zaštiti potrošača (u konkretnom slučaju i ova tužba) voditi i dovršiti po odredbama aktualnog Zakona o zaštiti potrošača.

21. Presudom VTSRH broj PŽ-6632/1710 od 14.6.2018. (kojoj je prethodila presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017. kojom je isti ukinuo negativnu odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ - 7129/13 od 13. lipnja 2014. vezano za valutu, te odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/15 od 13. prosinca 2016. kojom je usvojena tužba udruge Potrošač i ukinuta točka I. presude i rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 249/14 od 9. travnja 2015., te je predmet u tom dijelu vraćen na ponovnu odluku i raspravljanje) je utvrđena ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim

odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Predmetna presuda je potvrđena presudom VSRH Rev-2221/2018 od 3.9.2019.g.

22. Nadalje, i prema presudi Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014.god. čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva ", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te osnov te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

23. Nadalje, odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj:14/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu:ZZP) određeno je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl.106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

24. Citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

25. Prigovor zastare je neosnovan budući da se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO od pet godina. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojim presudama broj: Rev-2245/2017, Rev-3142/2018 i Rev-1404/2018 izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl.241. ZOO-a te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Međutim građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, korigirao je naprijed navedeno shvaćanje donošenjem Zaključka na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

26. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika

Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

27. Odredbom čl.55. st.1. ZZP-a određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a isto je bilo određeno i čl. 102. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Naime, svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da tuženik kao potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora i to neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena. Stoga je neosnovano pozivanje tuženika na čl. 326. st. 2. ZOO budući da se ne radi o zabrani manjeg značaja.

28. Kako je dio ugovora koji se odnosi na ugovaranje naknade za odobrenje kredita ništetan, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog ugovora, odnosno dijela konkretnog ugovora o kreditu primio, a što je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima.

29. Tuženik je dužan temeljem odredbi čl.1111. u vezi čl.323.st.1. Zakona o obveznim odnosima vratiti isplaćene iznose tužitelju u utuženom iznosu s kamatom od dana stjecanja sukladno čl. 115. Zakona o obveznim odnosima, a s tijekom zakonske zatezne kamate po datumima dospijeća tijekom otplate kredita i po stopi kamate sukladno odredbi čl.29.st.1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

30. Zbog iznijetog je riješeno kao u izreci.

31. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP- a. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 7.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, NN Z142/12, 103/14, 118/14,107/15, dalje Tarife), sastav podneska od 22.12.2025. (Tbr.8.1. Tarife) u iznosu od 150,00 eura, zastupanje na ročištu dana 19.2.2026. i 24.3.2026. (Tbr.9.1. Tarife), za svako zastupanje u iznosu od 150,00 eura, što ukupno iznosi 600,00 EUR, a kojem iznosu treba dodati iznos PDV-a od 150,00 EUR, te iznos sudske pristojbe za tužbu od 19,91 EUR i iznos sudske pristojbe za presudu u iznosu od 39,82 EUR, što ukupno iznosi 809,73 EUR.

Čakovec, 4.svibnja 2026.

S u t k i n j a:

Jasna Vehtersbah-Stojan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana po primitku prijepisa iste, putem ovog suda na nadležni županijski sud sukladno čl. 4. st. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine br. 128/14), pismeno u tri istovjetna primjerka.

O tome obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-30887-7246b**

Kontrolni broj: **0ef59-e7d19-24db0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.